

структура – це та, яка найкращим чином дозволяє організації ефективно взаємодіяти із зовнішнім середовищем, продуктивно та доцільно розподіляти і направляти зусилля своїх співробітників і, таким чином, задовольняти потреби клієнтів і досягати своїх цілей з високою ефективністю.

Структура управління повинна відповідати соціально-культурному середовищу, і при її побудові треба враховувати умови, в яких їй належить функціонувати.

Існують основні правила створення ОСУ:

1. ОС повинна бути гранично проста, і чим вона простіше, тим легше персоналові її зрозуміти.

2. Схема ОС повинна бути доступною для огляду.

3. Кожен працівник повинен мати посадову інструкцію.

4. Інформаційні канали повинні забезпечити передачу інформації як в прямому напрямку (передача управлінських рішень), так і в зворотному (контроль виконання).

5. Лінії підпорядкованості та відповідальності повинні бути чіткими, необхідно уникати подвійного підпорядкування.

6. Координацію всієї діяльності здійснює вище керівництво на рівні заступників керівників фірми.

7. Остаточні, глобальні рішення приймаються на рівні керівників організації з урахуванням можливостей і перспектив її розвитку.

8. Функції лінійного керівництва і функціональних підрозділів повинні бути розмежовані.

Реалізація зазначених правил дозволить сформуванню найбільш ефективну структуру управління організацією.

ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ТА ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНА В УКРАЇНІ

Юрко М.В., студентка,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Зерновий сектор України є стратегічною галуззю економіки держави, що визначає обсяги, пропозиції та вартість основних видів продовольства для населення країни, зокрема продуктів переробки

---

* Науковий керівник – Островерх О.В., ст. викладач

зерна і продукції тваринництва, формує істотну частку доходів сільськогосподарських виробників, визначає стан і тенденції розвитку сільських територій, формує валютні доходи держави за рахунок експорту. Зернова галузь є базою та джерелом сталого розвитку більшості галузей агропромислового комплексу та основою аграрного експорту [2].

Природно-кліматичні умови та родючі землі України сприяють вирощуванню всіх зернових культур і дозволяють отримувати високоякісне продовольче зерно, в обсягах, достатніх для забезпечення внутрішніх потреб і формування експортного потенціалу [1].

У свою чергу, світові інтеграційні процеси, конкурентні відносини внутрішнього середовища ведення зернового бізнесу зумовляють нові реалії розвитку галузі зерновиробництва. До основних проблем її функціонування відносяться, насамперед, спад більшості виробничо-економічних показників порівняно з 80-ми роками, ризики та нестабільність розвитку, повільне впровадження інновацій, недостатнє інвестиційне забезпечення, недосконалі виробничо-збутові зв'язки та логістика, неповний моніторинг ринкових процесів, слабка державна підтримка товаровиробників, особливо в зоні ризикованого землеробства (зрошення).

Тому основні напрями розвитку зерновиробництва повинні бути направлені на вирішення вказаних проблем, стримування негативних проявів, що спостерігаються у сфері виробництва, реалізації та просуванні зерна на споживчому ринку, збільшення обсягів високоякісного зерна з метою посилення конкурентоспроможності галузі, у т.ч. на світовому ринку.

Разом з тим, подальший розвиток галузі вимагає ґрунтовної економічної оцінки, перегляду цілого ряду позицій щодо технічно-технологічних, організаційно-економічних та ринкових умов функціонування всього комплексу [3].

Матеріально-технічне забезпечення зерновиробництва та ефективність праці не відповідають світовим стандартам і потребам галузі. Відсутність достатніх фінансових ресурсів стримує впровадження новітніх технологій, використання високоякісного насіння, обмежує застосування інших матеріально-технічних ресурсів. Виробництво зерна стає все більш залежним від впливів погодних факторів.

Нераціональне використання земельних ресурсів і низька культура землеробства призводить до виснаження і деградації ґрунтів,

зменшення вмісту в них гумусу та поживних речовин. Недостатніми є якість трудових ресурсів та стан науково-дорадчого супроводження зерновиробництва.

Збільшення обсягів виробництва зерна може бути здійснено шляхом:

- інтенсивного ведення галузі зерновиробництва;
- підвищення урожайності зернових культур;
- удосконалення землекористування, структури посівів, попередників, обробітку ґрунту;
- впровадження сучасних сортів і гібридів, покращення насінництва,
- внесення мінеральних добрив;
- проведення хімічної меліорації земель, захисту рослин;
- підвищення якості зерна;
- науково-методичного забезпечення, розвитку ринку зерна;
- оснащення господарств технікою;
- освоєння ресурсозаощадних технологій;
- більш раціонального використання біокліматичного потенціалу і зональних природно-кліматичних умов нарощування виробництва зерна на зрошуваних землях [1].

Література.

1. Комплексна галузева програма "Розвиток зерновиробництва в Україні до 2015 року" від 23 жовтня 2007 р. N 757/101. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1021.4247.0>.

2. Закон України "Про зерно та ринок зерна в Україні". - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=37>.

3. Закон України "Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року". - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2982-15>.

4. Грідін О.В. Стан та перспективи розвитку вітчизняного зерновиробництва в умовах вступу до СОТ / О.В. Грідін // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ. – 2007. – Вип. 50. – С. 81-86.

5. Грідін О.В. Державна підтримка зерновиробництва / О.В. Грідін // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ. – 2010. – Вип. 98. – С. 197-204.